

Heel lang geleden stroomde de Tiber eenzaam van de bergen door een moerasige vlakte naar de zee. De watervogels, die tussen de planten hun voedsel zochten, werden nog door geen mens verjaagd. Slechts zelden drong een enkele herder door tot de rustig voortglijdende stroom.

Op een paar uur afstand van de rivier lag echter het stadje Alba Longa, waar koning Numitor regeerde. Al het land tot aan de Tiber noemde hij het zijne.

Zijn jongere broeder Amulius startte een opstand tegen hem en joeg hem van de troon, om er zelf op plaats te nemen.

Afgezonderd bracht Numitor zijn dagen door. Hij werd oud en had geen zonen. Wel had hij een dochter, Rhea Silvia, maar die moest het heilige vuur onderhouden. Zij mocht nooit trouwen waardoor Numitor nooit kleinzoons zou krijgen. En Amulius kon op de troon blijven.

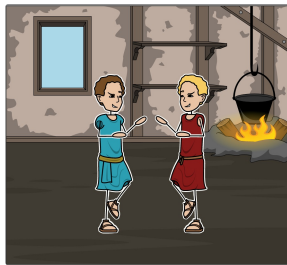
In stille trouwe Rhea Silvia toch en Numitor kreeg kleinzoons. Vier jaar later werden twee kleutens geboren: twee flinke jongens. Amulius ontdekte het. Hij veroordeelde Rhea Silvia ter dood. En de twee jongetjes moesten in de Tiber verdronken worden.

De stroming droeg de kinderen weg. De maad bleef steken aan een oever. De kinderen weenden luid van kou en honger. Een moederwolf, die door een jager haar jongen had verloren vond de kinderen. Het geschreeuw van de kinderen stopten. Ze hadden in de wolvin een moeder gevonden, die hun warmte gaf en voedsel.

Later in de tijd kwam een herder, Faustulus, in de buurt. Hij had de kleinen ontdekt. Faustulus had een liefdevol hart. Hij droeg de knapjes naar zijn woning. Romulus en Remus noemden zij hen.

Al spoedig kon men echter merken, dat het geen gewone herdersknapen waren. Hun ogen glansden, ze waren groot en krachtig, ze hadden een helder hoofd en een moedig hart. Zij waren de baas, in alles. Ze vochten tegen roversbendes die de herders lastig vielen.

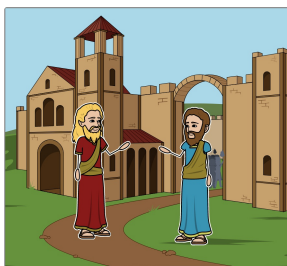
In een van die gevechten werden ze gevangen genomen en beschuldigd. Amulius stuurde de gevangen naar zijn broer om ze te berechten. Zo werden Romulus en Remus naar hun eigen grootvader gevoerd. Numitor keek hun lang en rwiggend aan.

Numitors vermoeden werd werkelijkheid. Dit waren zijn kleinzonen, Romulus en Remus, die waren de zonen van zijn enige dochter Rhea Silvia.

In Alba Longa was er vresugle, maar Romulus en Remus vonden het rustige leven saai. De koning liep met zijn kleinzonen naar de Tiber waar nog steeds het hol van de wolven was. Numitor stond stil en bekeek de vlakte.

Nu konden de prinses leven en werken. En weldra verrees op de Palatijnse berg hun stad, dicht aan de oever van de Tiber. Maar nog steeds had de stad geen naam ontvangen. Zou ze naar Romulus of naar Remus worden vernoemd?

De broers wisten van geen toegeven. Het volk koos partij, de enen voor Romulus en de anderen voor zijn broeder. Het kwam tot een strijd, kort maar bloedig en heftig.

Romulus won en Remus verloor er het leven bij. De stad aan de Tiber werd vernoemd naar Romulus, heden nog Rome. En het wapen van de stad is een beeld van de wolvin.

Create your own at Storyboard That

Image Attributions: (https://pixabay.com/photos/architecture-travel-city-historic-4529605/) - nimrodins - License: Free for Most Commercial Use / No Attribution Required / See https://pixabay.com/service/license/ for what is not allowed

Heel lang geleden stroomde de Tiber eenzaam van de bergen door een moerassige vlakte naar de zee. De watervogels, die tussen de planten hun voedsel zochten, werden nog door geen mens verjaagd. Slechts zelden drong een enkele herder door tot de rustig voortglijdende stroom.

Op een paar uur afstand van de rivier lag echter het stadje Alba Longa, waar koning Numitor regeerde. Al het land tot aan de Tiber noemde hij het zijne.

Zijn jongere broeder Amulius startte een opstand tegen hem en joeg hem van de troon, om er zelf op plaats te nemen.

Afgezonderd bracht Numitor zijn dagen door. Hij werd oud en had geen zonen. Wel had hij een dochter, Rhea Silvia, maar die moest het heilige vuur onderhouden. Zij mocht nooit trouwen waardoor Numitor nooit kleinzoons zou krijgen. En Amulius kon op de troon blijven.

Dood haar en
gooi haar zonen
in de Tiber!!

Mijn kinderen!
Nee, alsjeblieft
doe dit niet!!

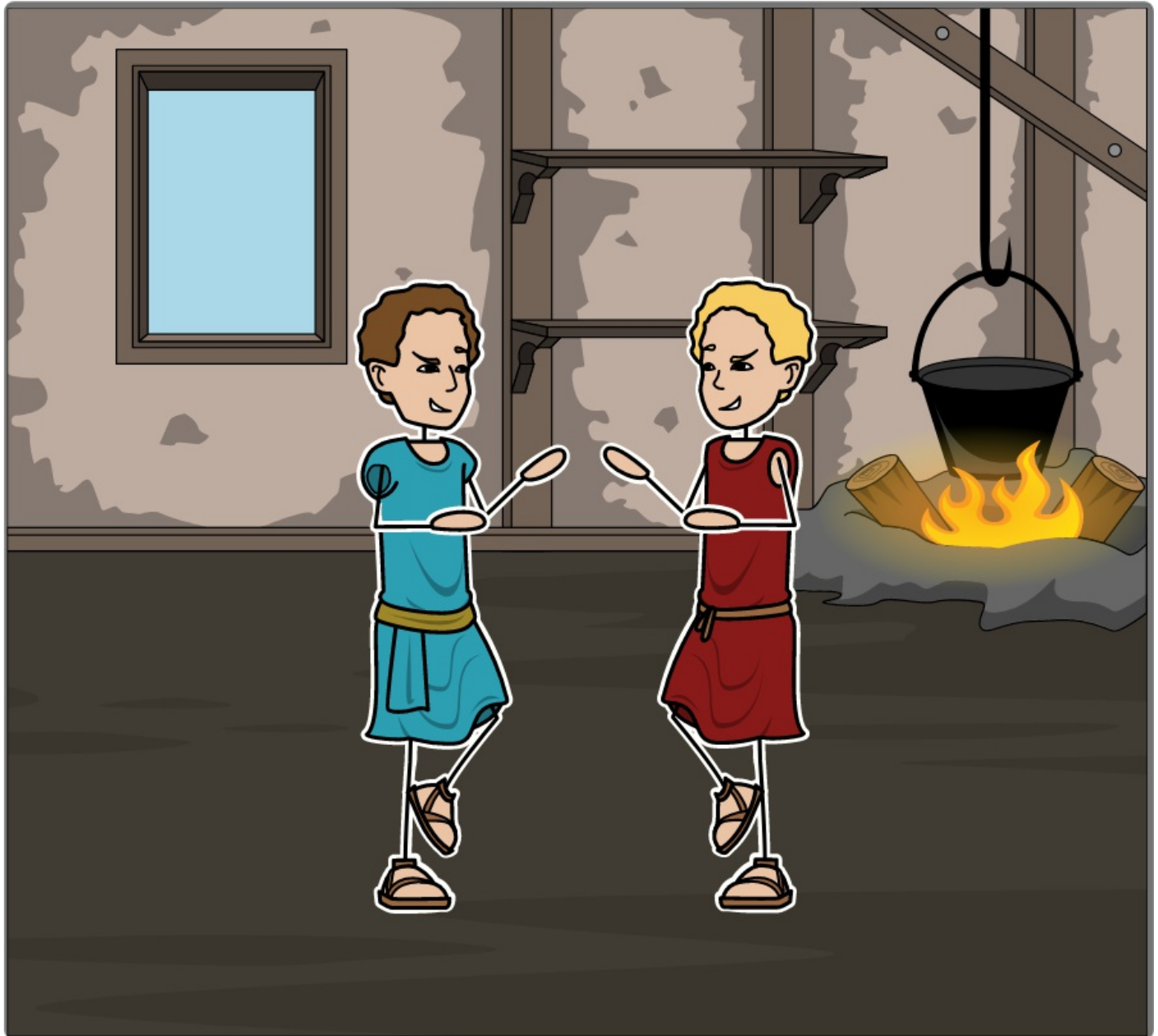
In stilte trouwde Rhea Silvia toch en Numitor kreeg kleinzoons. Vier jaar later werden twee kleuters geboren, twee flinke jongens. Amulius ontdekte het. Hij veroordeelde Rhea Silvia ter dood. En de twee jongetjes moesten in de Tiber verdronken worden.

De stroming droeg de kinderen weg. De mand bleef steken aan een oever. De kinderen weenden luid van kou en honger. Een moederwolf, die door een jager haar jongen had verloren vond de kinderen. Het geschreeuw van de kinderen stopten. Ze hadden in de wolvin een moeder gevonden, die hun warmte gaf en voedsel.

Later in de tijd kwam een herder, Faustulus, in de buurt. Hij had de kleinen ontdekt. Faustulus had een liefdevol hart. Hij droeg de knaapjes naar zijn woning. Romulus en Remus noemden zij hen.

Al spoedig kon men echter merken, dat het geen gewone herdersknappen waren. Hun ogen glansden, ze waren groot en krachtig, ze hadden een helder hoofd en een moedig hart. Zij waren de baas, in alles. Ze vochten tegen roversbendes die de herders lastig vielen.

In een van die gevechten werden ze gevangen genomen en beschuldigd. Amulius stuurden de gevangen naar zijn broer om ze te berechten. Zo werden Romulus en Remus naar hun eigen grootvader gevoerd.

Numitor keek hun lang en zwijgend aan.

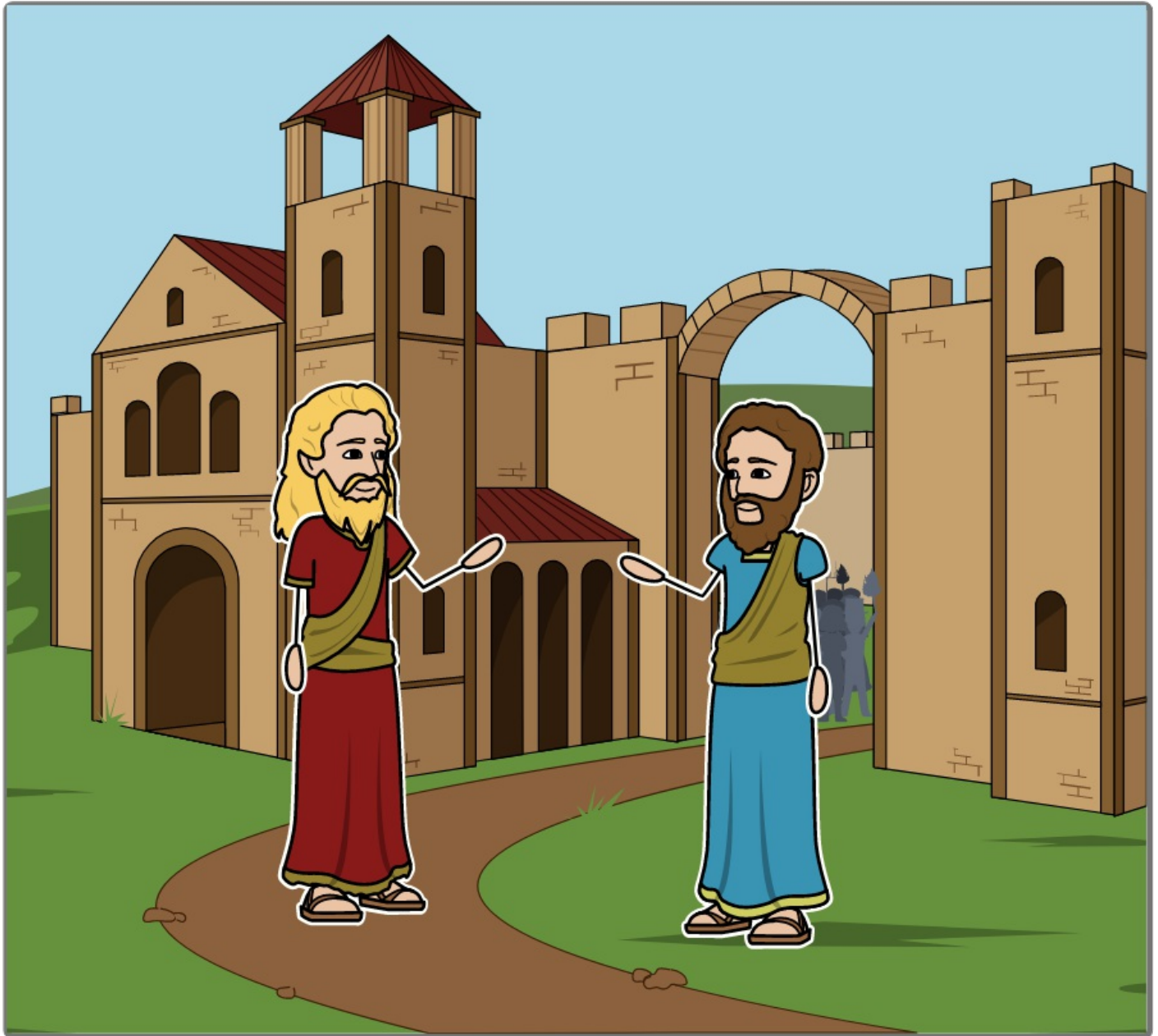
Numitors vermoeden werd werkelijkheid. Dit waren zijn kleinzonen, Romulus en Remus, dit waren de zonen van zijn enige dochter Rhea Silvia.

Met zijn kleinzonen verzamelden hij een leger, dat Amulius versloeg, en hem zelf weer hielp op de troon, die hem toekwam.

In Alba Longa was er vreugde, maar Romulus en Remus vonden het rustige leven saai. De koning liep met zijn kleinzonen naar de Tiber waar nog steeds het hol van de wolven was. Numitor stond stil en bekeek de vlakke.

Nu konden de prinsen leven en werken. En weldra verrees op de Palatijnse berg hun stad, dicht aan de oever van de Tiber. Maar nog steeds had de stad geen naam ontvangen. Zou ze naar Romulus of naar Remus worden vernoemd?

De broers wisten van geen toegeven. Het volk koos partij, de enen voor Romulus en de anderen voor zijn broeder. Het kwam tot een strijd, kort maar bloedig en heftig.

Romulus won en Remus verloor er het leven bij.
De stad aan de Tiber werd vernoemd naar Romulus, heden nog
Rome. En het wapen van de stad is een beeld van de wolvin.